

ellentéteikre vallott. Ilyenek voltak ők a hatalmon, ilyenek maradtak az ellenzéken s ezen nem változtat, hogy akkor más kérdésekben ütköztek össze, most meg a választójog lesz napirenden.

S aligha tévedünk sejtelmünkben, hogy ez az ellenzék most sem bir dologilag harcot állni rendületlenül s azért inkább kívül marad a parlamentáris küzdelemben.

Ma különben ismét rossz napja volt az ellenzéknek, melynek lapjai nap-nap után hasábokat tudnak regélni a munkapárt bomlásáról. A maiakkal együtt legalább ötvenre megy eddig a kerületekből a kormányhoz és munkapárthoz intézett bizalmi feliratoknak a száma, amelyek a kormány választójogi javaslatát helyeslik, ellenben — a Kossuth-pártból ma újabb kilépés történt. Hartner Géza muraszombati képviselő hagyta el a pártköteléket. Ezt azzal indokolja, hogy az ellenzéknek távolmaradását a választójogi vitától nem helyeselheti. A Justh-párti Földes Bélát a nagybányai választók gyöngéd célzással figyelmeztették az ellenzék aktív irányu kötelességeire, mire Földes fanyarul kertező táviratban válaszolt, mondván: Közel az a nap, amikor az ellenzék ismét fölveheti a rendes parlamenti munkát.

A koalíciónak egyébként állandó perpatvara van a szocialistákkal, tegnap a Népszava szölitotta föl a Kossuth-pártot, hogy ne töltsön sorában Bethlen Istvánt, ki egy újságcikkben Tisza István választójogi álláspontjára helyezkedett, ma pedig ugyancsak a Népszava elkeseredve közöl egy, a szélső radikálizmus ellen újságcikket olyan lapból, melyet Sághy és Gál Kossuth-párti alelnökök szerkesztenek. Így fest a koalíció egysége.

A közigazgatási bizottság ülése.

Saját tudósítónktól.) A közigazgatási bizottság ma délután négy órakor Lázár György dr. polgármester elnöklésével tartotta meg januári rendes ülését. A sablonos jelentéseken kívül, melyeket változatlanul elfogadtak, a kereskedelmi miniszter leirata keltett élénk figyelmet. A leiratot, amely több városi ügygyel együtt a szegedi pályaudvarok kibővítését ígérte az 1913-ik évben, a Délmagyarország mai számában egész terjedelmében ismertettük. A bizottság a miniszteri leiratot tudomásul vette. Miután még Lázár György dr. elnök bejelentette, hogy Bagáry Kálmán dr. gazdasági felügyelő a bizottság új tagja megkezdte működését, az előadók áttértek a havi jelentések ismertetésére.

Kedacsic Károly pénzügyigazgató jelentette, hogy a múlt év decemberében egyenes adóban 66336 korona 87 fillér, hadmentességi díjban 2520 korona 73 fillér emelkedés mutatkozott az előző év utolsó hónapjához képest. Az összes adóágazatok együttes jövedelme azonban 80292 korona 42 fillérrel kevesebb, mint a múlt évben volt. Előirtak egyenes adóban 28576 koronát, betegápolási pótdobban 829 koronát, töröltek egyenes adóban 37655 koronát, betegápolási pótdobban 1403 koronát. Behajthatatlanság címén töröltek egyenes adóban 42034 koronát, betegápolási pótdobban 1739 koronát.

Faragó Ödön dr. városi tiszti főorvos az elmúlt hónap közegészségügyi viszonyairól számolt be, amelyek általában kielégítőek voltak. Sem a megbetegedések, sem a halálozások számában lényeges különbség nincs. Ezután a népforgalmi statisztikát ismertette. Az elmúlt évben született a törvényhatóság egész területén 2058 fiú és 2073 leány, összesen 4131 lélek. Meghalt 1432 fiú és 1218 leány, összesen 2650. A születések száma tehát az előző statisztikához képest 1571-el szaporodott s így a népforgalmi eredmény is kedvező volt.

Jung Péter főállatorvos az állategészségügyről tett jelentést. Fertőző állatbetegségek a múlt hónapban, egyáltalán nem voltak. Általában az állategészségügy terén javultak az állapotok. Ellhullott a város területén 9 ló, 5 szarvasmarha, 33 sertés, 1 juh. A közbágyhidon levágtak és közfogyasztásra alkalmasnak találtak 572 nagymarhát, 21 növendékmarhát, 279 borjút, 3925 sertést, 27 juhot és 72 bárányt. Kiadtak összesen 666 huszfílléres, 368 tizenkétfílléres és 2550 négyfílléres marhalevelet.

Szápár László a börtönügyi viszonyokról számolt be. A Csillagbörtönben 600 foglyot őriztek az elmúlt évben, közöttük 30 beteget s a betegek között 16 nőt. Egy haláleset fordult elő. A kerületi börtönben rend és tisztaság van, szökés nem történt, az egészségi viszonyok általában kielégítőek.

Érdekes jelentést tett ezután a közigazgatási bizottságnak Járóssy Gyula, az új tanfelügyelő az elmúlt év népoktatási viszonyairól és ezen a téren a jövő feladatairól. A tanítás eredménye az elmúlt évben kielégítő volt a szegedi elemi iskolákban. Azt tapasztalta azonban, hogy egyes iskolák rendkívül tulzsufoltak és új tantermek felállítását indítványozta. Ez is egyik feladata a közel jövőnek, de még ennél is sürgősebb az óvóiskolák ügyének rendezése. A város belterületén 3000 óvóiskola-köteles gyermek kénytelen nélkülözni az óvóiskolai oktatást. Az óvóiskolák államosítása ügyében már megindultak a tárgyalások a kereskedelmi miniszterrel. És olyan irányban folytatják a tárgyalásokat, hogy az újonnan létesítendő óvóiskolák napközi otthonnal legyenek kapcsolatosak, mert így eredményesebben teljesíthetik hivatásukat. Ezután arra való hivatkozással, hogy Szeged lakosságának túlnyomó része mezőgazdasággal, földmíveléssel foglalkozik, a jövő feladatainak homlokterében a gazdasági népoktatás kérdésének rendezését említette. A tanfelügyelő szavai szerint olyan gazdaságosságot kell nevelni, amely szakít a régi gazdálkodás elavult rendszerével és áttér a modern, intenzív belterjes gazdálkodásra. Tehát elsősorban gazdasági népoktatásra van

mel — gratulálok. Ilyen siker, ilyen óriási siker!

— Jól van, Gyurka, — mondta Loránt mosolyogva — köszönöm. Hát mért nem jöttél be?

— Nem mertem...

Loránt karonfogta a fiút, bevitte a terembe, bemutatta egy csomó embernek: az emberek kezét fogtak vele, gratuláltak neki is, a fiú sötétvörösre pirult arccal állott egy ideig, azután leült, szótlanul vacsorázott és kipirult arccal hallgatta a tósztokat, amelyek következtek és a beszélgetéseket, amelyekbe nem tudott beleszólni.

A következő vasárnapon nyugtalanul izgott-mozgott, amíg az apa öltözködött. Amikor azután az apja készen volt és indulni akart kifelé, akkor hirtelen elhatározással megszólalt:

— Apám... kérlek...

— Tessék, Gyurka, — mondta Loránt.

— Apám, — dadogta a fiú elpirulva — kérlek, olvasd el ezt...

Néhány papírlapot adott át neki. Loránt elvette a papírokat. Versek voltak rajtuk. Loránt elolvasta őket. Azután újra elolvasta őket és leült egy székbe.

— Hát mit akarsz, Gyurka? — kérdezte komolyan.

— Azt... apám... hogy... milyenek...

— De azután mit akarsz velük?

— Hogy nem... adnád-e... te át... a Krónikánál?

— Nem — mondta Loránt határozottan.

A fiú ijedten nézett rá. A kék szeme elhomályosodott.

— Olyan rosszak? — kérdezte remegve.

— Nem. Olyan jók. A Krónika rosszabb verseket is közöl. Ezeket kiadná. De én nem akarom, hogy te verseket irj.

A fiú lesütötte a szemét és nem válaszolt.

— Gyurka, — mondta Loránt, — hát így akarsz te szorgalmas lenni?

— Én azért szorgalmas vagyok — mondta a fiú sietve.

— De nem maradhatsz az, ha verseket irsz. Gondold meg, mit szólna hozzá az anyád, ha élne.

A fiúnak egyszerre könybe lábadt a szeme, Loránt is meg volt hatva, összeölelkeztek, megcsókolták egymást és a fiú megfogadta, hogy nem ír több verset. Jókedvűen indultak ebédelni, ebéd után, szivar közben Loránt egyszerre csak megkérdezte a fiát:

— Igaz is... És kihez irtad azokat a verseket?

A fiú elpirult és nem akarta megmondani. Loránt nem nyugodott bele az elutasításba és a fiú ekkor elfordított fejével és lesütött szemmel megmondta:

— Zádor Olgához.

Loránt nagyot nevetett.

— A premiéren láttad? — kérdezte. Hát a színpadon még olyan, hogy beléje lehet szeretni?

A fiú elragadtatva mondta:

— Gyönyörű volt. És láttam a banketten is.

A következő hét szerdáján Loránt találkozott a színházban a fiával.

— Szervusz Gyurka, — mondta meglepetve — hát te itt vagy?

— Igen, — mondta zavarodottan a fiú — eljöttem.

Felment a függöny, kijött a színpadra Zádor Olga, Loránt ekkor megértette, miért jött el a fiú a színházba és mosolygott rajta. A második felvonás végén elment a színházból és bucsuzóul odaintett a fiának. A fiú kipirult arccal és csillogó szemmel ült a helyén.

A következő vasárnapon szomorú volt, szórakozott, bágyadt, kedvetlen. Loránt hi-

ába igyekezett felvidítani. A következő vasárnapon újra szomorú volt. Aztán megint. Bágyadt volt, kedvetlen volt, a szép piros arca megsápadt és a szemei karikásak voltak.

— Hát Gyurka, kis fiam, — mondta ekkor Loránt — hát mondd meg már, mi a bajod?

Loránt ekkor már nem hagyta annyiban a dolgot. Faggatta.

— Semmi.

— Hát szerelmes vagy? — kérdezte végre.

A fiú nagynehezen, halkán, reszkette, bevallotta:

— Igen.

— Kibe?

A fiú hosszú faggatás után sugva megmondta:

— Zádor Olgába.

— De édes Gyurkám, kedves kis fiam, — mondta Loránt melegen — hát Zádor Olga nem olyan nő, akibe az ember szerelmes lehet.

A fiú hevesen rázta a fejét.

— Kis fiam, Gyurkám, — mondta Loránt — az nem érdemli azt meg... Az... az... Rossz nő az...

A fiú befogta a fülét.

— Nem, apám, ne!... — mondta kétségbeesve.

Loránt elmosolyodott; elmentek otthonról, együtt töltötték a napot és nem beszéltek többet a dologról. A következő vasárnapon Loránt ijedten nézte meg a fiút, amikor bejött hozzá. Az arca egészen sápadt volt, a szemei körül a karikák megbarnultak és megmélyültek, a szeme fáradt volt és fájdalmas és a szája mellett kétoldalt egy-egy keserű barázdá húzódott lefelé.